

spadajočih v kmečko sodstvo. V vasi stoji cerkev v posebnem zlogu 16. stoletja. V cerkev se pride čez lep hodnik, nad katerim je stolp z zvonovi; notranjščina je preprosta, okoli cerkve pa je vaško pokopališče, za pokopališčem je ribnjak, v katerem plavajo gosi in race. Pri ribnjaku je ribarska hiša, kjer se pletó mreže in lové ribe. Dalje vidiš vaško šolo, kovačnico in druge naprave. Najbolje je zastopan valaški oddelek. Tukaj je lepa hiša z velikim dvoriščem, gospodarskimi poslopji in na okoli vrt. Ne daleč od hiše je sušilnica za sadje, pila na vodi, bučelnjak. Vidi se tudi gozd, kjer Valaši pasejo ovce. Valaši (katerih ime prihaja od davno doseljenih Vlahov [Rumuncev] so jako pobožen narod; med njimi je tudi pravljica, da so valaški pastirji bili prvi, kateri so se poklonili novorojenemu

Izveličarju v Betlehemu. To misel je porabil znani češki slikar Liebscher v krasni podobi: Valaška madona.

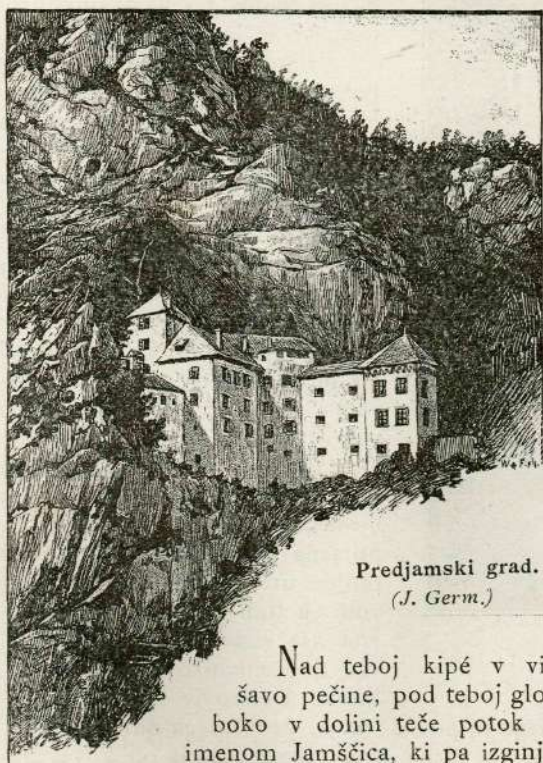
Ko sva si ogledala češko vas in posebno valaški oddelek, končajva, dragi čitatelj, ta razgled po razstavi. Utrujena idiva v prijazno gostilno; pri kozarcu dobre plzenske pive si oglejva še množico ljudij, ki pohaja po razstavi. Posebno zvečer hodijo gori in doli in čakajo —, da se pokaže svetla fontana v vsi svoji krasoti. Čudovito se preminjajo barve in žaré v raznih oblikah. Z veseljem navdana zaradi toliko znamenitostij zapustiva letošnjo praško narodopisno razstavo.

Razstavo je obiskalo nad dva milijona ljudij od začetka do dné, ko so jo zatvorili, namreč dné 23. vinotoka t. l.

Izprehod na Notranjsko.

(Spisal dr. Fr. L.)

(Konec.)

Predjamski grad.
(J. Germ.)

Nad teboj kipé v višavo pečine, pod teboj globoko v dolini teče potok z imenom Jamščica, ki pa izginja v zemljo. Čuden je ta svet; dejal bi: da si nadzemski in podzemski svet tukaj podajata roko in se raznovrstno družita. Tako je z vodami, tako je tudi s tem gradom. Potisnjen je namreč v hrib ali v skalovje, da se zdi, kakor bi grad sam bil samo izrastek iz kamenitega gorovja.

In vendar ni današnji grad nikaka posebnost, ako ga primerjamo s prvotnim, ki je bil v istini pravo gnezdo silovitih orlov, t. j. nasilnih vitezov Predjamskih ali „Luegerjev“. Dandanes prideš čez lesen mostič brez težave v grad, kjer ti razkaže samotarski logar vse prostore. Spominjam se še kapele, ječe, nekaterih sob v prvem in drugem nadstropju, kjer sem gledal skozi okna po dolini. A nekdanji grad je bil ves drugačen. Ako si namreč dospel do najvišjega prostora ali grajskega stolpa, potem greš po slabih skalnatih stopnicah še precéj visoko proti širni duplini. Ko si gôri, ozreš se najprej nazaj, kjer se ti kaže prijazen razgled po dolini, potem pa si ogledaš votlino samo. Nenavadnega ni tukaj prav nič; votlina je podobna drugim skalnatim votlinam po teh krajih in se razteza jako daleč v temno gorsko notranjščino. In prav ta votlina je bila nekdanji Predjamski grad. Sedaj si lahko misliš, kakšen je bil ta sloveči grad: votlina — spredaj zavarovana s skalo in zidovjem. Tu pač ni bilo nobene poti, nobene steze, ki bi bila vodila na grad. Morda se je dalo s težavo plezati po pečini, a navadno so gotovo rabili lestvice, katere so spuščali z gradú v nižavo, da so po njih prihajali in odhajali.

Lepote ni bilo na tem gradu. Zato lahko verjamemo, da so se tukajšnji gospodarji bavili največ v ptujini z vojevanjem, doma pa z ropanjem. Če pomislimo to, ne more nam biti žal za nekdanjimi vitezi Predjamskimi, četudi nas nekoliko pretrese smrt poslednjega moža tega rodú, znanega Erazma l. 1485. Izdajstvo